

Cântarea Cântărilor 4 - Alfred Guignard

Cântarea Cântărilor 4:1

"Iată, ce frumoasă ești, iubita mea; iată, ce frumoasă ești! Ochii tăi sunt porumbei, sub vălul tău, părul tău este ca o turmă de capre pe povârnișurile muntelui Galaad".

Cea mai mare parte a capitolului 4, vorbind de frumusețea femeii iubite, ne descrie ceea ce credincioșii poporului pământesc sunt pentru El, ceea ce El vede frumos în ei. Știm noi, cei care avem o parte cerească, să îmbrăcăm caracterele care sunt frumoase ochilor Săi și care sunt aceleași în toate timpurile și în toate dispensațiile? Acest capitol trebuie să ne învețe să deosebim ceea ce este plăcut pentru Domnul și ce bucură inima Sa.

"Ce frumoasă ești!", repetă El, pentru că vrea ca noi să știm ce suntem pentru El. Dacă este prețios să știm ce a făcut El pentru noi, știm ceea ce suntem noi pentru El și cât îi suntem de dragi? El își descrie mireasa așa cum o vede cu ochii Săi. S-o privim cu smerenie și aducându-ne aminte de mizeria noastră. Ca și în primul capitol, Împăratul descrie ochii iubitei Sale și îi compară cu niște porumbei. Ea este străină în lume și are privirea fixată nu asupra lucrurilor care o înconjoară, ci asupra Unuia pe care lumea nu-L vede și nu-L cunoaște: Preaiubitul ei. Ea este străină acolo unde nu se găsește subiectul inimii sale; dar privirea spre El este luminată. Preaiubitul ei adaugă un detaliu de care nu vorbește în primul capitol: "sub vălul tău". Vălul este simbolul smereniei. Rebeca era frumoasă fizic și fața îi era acoperită cu un văl; își ascundea frumusețea de privirea altora, pentru că era rezervată pentru Isaac. Părul pune în evidență un semn de subordonare. Capitolul 6 al cărții Numeri conține porunci privitoare la "nazireu", cel care făcea un jurământ pentru a fi consacrat Domnului. Un păr lung era semnul exterior, vizibil. Aici, femeia iubită, ca și Adunarea, este separată din punct de vedere moral de tot ceea ce o înconjoară, pentru a fi în întregime a Domnului ei. Ea manifestă astfel caracterul Domnului Hristos, Nazireul desăvârșit din pânțelele mamei Sale și până în ziua morții Sale.

Cântarea Cântărilor 4:2

"Dinții tăi sunt ca o turmă de oi tunse, se suie din scâldătoare; care toate au gemeni și nu este nici una sterilă printre ele".

Aluzia la dinții pe care El îi admiră la femeie ne ajută să ne gândim că ea este în stare să se hrănească cu hrană tare, ceea ce nu este posibil copilașilor. Atât corintenii, cât și evreii, aveau nevoie de lapte (1. Corinteni 3:2; Evrei 5:12-14). Dar "hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul". Un om "matur", vorbind spiritual, este unul care cunoaște nu numai iertarea păcatelor, ci și perfecțiunea poziției sale în Domnul Hristos înaintea lui Dumnezeu; el se hrănește dintr-un Hristos ceresc. Pentru a ajunge la această statură, trebuie să fim ca o oaie tunsă, dezbrăcată de tot ceea ce noi credem că ne poate slăvi sau ne poate da vreo aparență, fie înaintea ochilor noștri, fie înaintea celorlalți. Trebuie să ne menținem într-o stare de puritate practică, printr-o judecată continuă de noi înșine, ca o oaie care, după ce a fost tunsă, se întoarce la scâldătoare. Aceasta asigură o comuniune completă cu Domnul și astfel, bine hrănit și cu sufletul prosperând, credinciosul abundă în roade (3. Ioan).

Cântarea Cântărilor 4:3

"Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu și gura ta este plăcută; ca o bucată de rodie sunt obrajii tăi sub vălul tău".

Buzele pronunță cuvântul care arată ceea ce umple inima, pentru că "din prisosul inimii vorbește gura". Tabloul înspăimântător pe care-l găsim în Romani 3 descoperă ceea ce sunt oamenii și cum îi vede Dumnezeu: "Gâtlejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor înșelau; sub buzele lor este venin de aspidă; gura lor este plină de blestem și de amărăciune" (Romani 3:13-14). Dar, în iubita Lui, toată această necurăție nu mai există. El vede buzele ca un fir de stacojiu. Curva Rahav primise ordin să pună la fereastră un fir stacojiu, dacă voia să fie salvată, ea și toți ai ei (Iosua 2:18). Culoarea acestei frânghii ne vorbește despre moartea Domnului Hristos, adevăratul Mesia al lui Israel, și de sângele Său care ne spală de orice păcat. Pe buzele iubitei nu se vede nicio murdărie, ci numai ceea ce proclamă valoarea acestui sânge prețios. Obrajii sunt partea esențială a feței. Pe obraji au curs lacrimile Ierusalimului (Plângeri 1:2); Iov este lovit peste obraji de nedreptățile aduse împotriva lui (Iov 16:10); judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua peste obraz (Mica 4:14). Aceste câteva pasaje sunt suficiente pentru a ne face să înțelegem semnificația obrazilor în Scriptură. Dar Preaiubitul îi vede obrajii ca o bucată de rodie sub văl. Rodia, fructul compus din multe granulații cu semințe de culoare roșu-strălucitor, este menționată de mai multe ori în cântare. Este imaginea sfinților adunați în jurul Domnului. Fiecare dintre ei este rodul harului Său desăvârșit și al lucrării Sale și are locul stabilit de El, fie credincioși din poporul Său pământesc, fie credincioși din Adunare, care își au partea în cer. Aici El amintește din nou de văl, cel care se alătură obiectelor harului lui Dumnezeu, primit de ei cu smerenie și recunoștință.

Cântarea Cântărilor 4:4

"Gâtul tău este ca turnul lui David, clădit pentru a fi o casă de arme. O mie de scuturi atârână pe el, toate scuturi de viteji".

Grumazul plecat este simbolul supunerii, al ascultării. Domnul Isus a spus: "Luați jugul Meu" (Matei 11:29). Jugul se pune pe grumaz. Vedeți pe cei din Tecoa care nu și-au plecat grumazul în slujba Domnului (Neemia 3:5). Israel a fost un popor cu grumazul înțepenit și adesea Domnul îl muștra spunându-i: "grumazul tău este un tendon de fier" (Isaia 48:4). Aici gâtul iubitei este ca turnul lui David. Turnul este un loc de refugiu și de siguranță. "Numele Domnului este un turn tare: cel drept aleargă în el și se așază într-un adăpost înalt" (Proverbe 18:10). Ceea ce a constituit puterea lui David și a tuturor oamenilor de valoare a fost simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, o sfântă supunere față de voința Sa. Domnul Isus putea să spună despre stăpânitorul acestei lumi că nu are nimic în El; mîncarea Sa era să facă voia Celui care L-a trimis. Pe acest turn al lui David erau atârinate scuturi mari ale tuturor oamenilor valoroși a căror ascultare a fost neînvinșă. În aceste zile, în care se vorbește mult de slăbiciune, știm în ce constă puterea tuturor oamenilor care vor să-l placă lui Dumnezeu.

Cântarea Cântărilor 4:5

"Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele, care pasc printre crini".

O mamă care-și alăptează copilul, fără ca vreodată să-i ceară ceva, este recompensată dacă acest copilăș pe care îl iubește cu tandrețe, cum numai o mamă o poate face, crește bine și sănătos. Este dragostea cea mai dezinteresată; nimic pe pământ nu poate s-o depășească. Trebuie să avem natura lui Dumnezeu pentru a aprecia dragostea Sa și a o pune în practică. Avem un frumos exemplu în slujba lui Pavel, cel care le scria tesalonicenilor: "am fost blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii. Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci și propriile noastre vieți, pentru că ne erați preaiubiți. Pentru că, fraților, vă amintiți osteneala și truda noastră: lucrând noapte și zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu"(1. Tesaloniceni 2:7-9).

Puțin îl interesa osteneala și truda, numai ca acești copii în credință să fie îmbogățiți cu toate binecuvântările care proveneau din Evanghelia lui Dumnezeu.

Cântarea Cântărilor 4:6

"Până la răcoarea zilei și până fug umbrele, voi veni la muntele de smirnă și la dealul de tămâie".

Până acum ne găseam în mijlocul umbrelor și al simbolurilor, dar aceste umbre vor fugi. Ziua va veni în toată splendoarea sa și umbrele, cât de minunate ar fi, vor face loc realității glorioase de care este stăpânită credința. În așteptare, Duhul Sfânt dă mărturia Celui care vine și Cuvântul se face simțit cu profețiile sale prețioase. Inimile ard și mireasa se înalță prin credință deasupra lucrurilor pământești, până la muntele unde se închină și până la dealul unde se roagă. Mirul amintește de un Mesia care a suferit; tămâia, compusă după arta celui care face mir, evocă ceea ce a fost Omul desăvârșit pentru inima lui Dumnezeu și la fel pentru fiecare dintre ai Săi. Suav parfum este Numele Domnului Isus!

Cântarea Cântărilor 4:7

"Ești frumoasă de tot, iubita mea, și fără nici un cusur".

Preaiubitul reia cuvântul pentru a continua descrierea întreruptă în versetul 6. În prezența unei astfel de declarații, trebuie să ne amintim care sunt cuvintele lui Dumnezeu despre adevăr. În Cuvântul lui Dumnezeu, totul este expresia adevărului absolut. Suntem dintre aceia care-L cred pe Dumnezeu pe cuvânt? El spune că printr-o singură jertfă, Domnul Hristos a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți (Evrei 10:14). Preaiubitul nu vede decât desăvârșirea absolută în aceea care este subiectul afecțiunilor Sale. Nici un defect n-o poate însoți, pentru că este rezultatul operei desăvârșite a Domnului Hristos pe cruce. Ea este acoperită de dreptatea pe care El a obținut-o grație suferințelor și morții Sale. Este frumoasă de tot, pentru că este reflectarea propriei Sale frumuseți. Pe de altă parte, cum ar putea cea care este imperfectă să împartă gloria extraordinară cu Cel care nu a cunoscut nici un păcat și înaintea Căruia se vor închina toate ființele universului? Ceea ce este nedesăvârșit nu ar putea avea nici o parte în locașurile Dumnezeului sfințeniei.

Cântarea Cântărilor 4:8

"Vino cu mine din Liban, mireaso, vino cu mine din Liban! Vino, privește de pe vârful Amana, de pe vârful Senir și Hermon, din vizuinile leilor, din munții leopardilor!"

Preaiubitul vrea s-o aibă cu Sine pe cea a cărei frumusețe este minunată în ochii Lui. Omul care a găsit o perlă de mare preț (Matei 13:45) și pentru care a vândut totul vrea s-o aibă în totul pentru sine. Ceea ce este mare în această lume și toată gloria Libanului nu este ceea ce vrea El pentru ea. El singur vrea să fie partea ei eternă. Nu ni se pare oare că-L auzim pe Domnul Isus spunând: "Tată, doresc ca aceia pe care Mi l-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii"(Ioan 17:24)? Aici îi vedem și pe credincioșii lui Israel care vor avea parte cu Domnul și vor fi aproape de El în Ierusalim, orașul în care El este Marele Împărat. Adunarea va avea parte în casa Tatălui, în cer. Dar nici Ierusalimul, nici cerul nu vor umple inima alor Săi: numai Persoana Lui va umple inimile. Cât de prețioase sunt aceste cuvinte: "cu Mine"! "Vino, privește de pe vârful Amana, de pe vârful Senir și Hermon, din vizuinile leilor, din munții leopardilor!". Împăratul o conduce pe iubita Sa pe muntele Hermonului, un alt munte care domina ținuturile din nord ale lui Israel, în fața Libanului. Este numit în Deuteronom 3:9 și 4:48, când Moise amintește poporului unde au ajuns cuceririle sale de cealaltă parte a Iordanului și era numit cu diverse nume. Cei care nu fac parte din poporul lui Dumnezeu pot să aprecieze în mod diferit, dar cei care sunt cu Preaiubitul îi cunosc frumusețea. De acolo ei contemplă țara cu El. "Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună! Este ca untdelemnul prețios pe cap, ... ca roua Hermonului, care coboară pe munții Sionului, pentru că acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viața pentru totdeauna" (Psalmul 133). Fericită eternitate în jurul Domnului acoperit cu gloriile Sale personale și oficiale, centrul binecuvântat al tuturor alor Săi! De la El coboară orice binecuvântare prin puterea Duhului care, ca untdelemnul ungerii sfinte, vărsat în sanctuarul pământesc, dă mărturie despre excelența Persoanei Sale. Dar din vârful acestor munți se descoperă și lumea sub adevăratul ei aspect; se găsesc lei ascunși, leopardi sprinteni, gata să devoreze prada. Este bine să stai cu Preaiubitul pe vârful muntelui, în siguranță. Satan, care răcnește ca un leu și caută pe cine să înghită, nu va putea ajunge pe Hermon. Vino cu mine din Liban! Vino pe muntele Hermonului!

Cântarea Cântărilor 4:9

"Mi-ai răpit inima, sora mea, mireaso! Mi-ai răpit inima numai cu o privire a ochilor tăi, numai cu un lăntșor al gâtului tău!"

Două lucruri caracterizează pe cei care stau în jurul Domnului și se bucură de măreția Persoanei Sale. Mai întâi ochii lor sunt fixați asupra Lui, apoi mărturisesc dragostea lor cu o sfântă ascultare care nu are nimic legal, dar care este consecința naturală a iubirii lor. Nu se pot bucura

de binecuvântările care sunt în Domnul Hristos, decât în aceste condiții. "Mi-ai răpit inima". Ochiul este fixat asupra Lui și inima nu poate decât să-l fie supusă. Am văzut cum gâtul vorbește despre o supunere absolută față de Domnul și că lanțșorul este recompensa unei astfel de supuneri. Iosif și Daniel au avut onoarea de a purta la gât lanțuri de aur; era o recompensă dreaptă pentru ascultarea lor de voia lui Dumnezeu, pentru care au suferit. Iubita este supusă lui Mesia când toată națiunea îl disprețuiește. În acest text găsim o altă expresie: "sora mea". Preaiubitul este în mijlocul aceluia pe care nu se rușinează să-i numească "frații Săi". "Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării"(Psalmul 22:22) și aceasta s-a împlinit cuvânt cu cuvânt în ziua învierii. Auzind de la Maria mesajul "mergi la frații Mei și spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru»"(Ioan 20:17), ucenicii se reunesc și Domnul Se prezintă în mijlocul lor. Ei se bucură când îl văd pe Domnul și anticipează astfel eternitatea, când Tatăl va avea familia Sa reunită în casa Lui pentru totdeauna. Acest mic număr de ucenici, "născuți" într-o cameră cu ușile închise, va constitui pe pământ primul nucleu al familiei Tatălui și mai târziu vor face parte din Adunare, Mireasa Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 4:10

"Ce frumoasă este dragostea ta, sora mea, mireaso! Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul și mirosul miresemelor tale decât toate mirodeniile!"

Suntem fericiți să cunoaștem tot ceea ce Domnul a făcut pentru noi și mai fericiți să știm că suntem iubiți de El. Dar putem cu adevărat să intrăm în cunoașterea a ceea ce suntem pentru inima Sa? El găsește plăcere în cei care îl iubesc și pe care El i-a iubit întâi. Este bucuria Lui de a Se afla în mijlocul celor care fac să se suie înaintea Lui, ca o tămâie, parfumul unei jertfe de laudă. Adesea ne gândim prea puțin la bucuria pe care Domnul Isus o găsește în ai Săi...

Cântarea Cântărilor 4:11

"Buzele tale, mireaso, picură ca fagurul de miere! Miere și lapte sunt sub limba ta și mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului".

Dacă inima este plină de ceva, gura vorbește de aceasta. Inima miresei abundă gândind la Cel căruia îi cunoaște dragostea și gura povestește ceea ce este El, ceea ce a făcut pentru ea. Este foarte dulce pentru El să asculte. "Ce este mai dulce decât mierea?"(Judecători 14:18). Sub limba ei se află și lapte, hrana prețioasă pentru micuții turmei. Ea poate da mieilor Bunului Păstor hrana care îi face să crească în cunoașterea Domnului și Mântuitorului lor Isus Hristos și care va menține sufletele lor într-o bună sănătate. În ce privește mirosul hainelor ei, este ca un parfum care se ridică înaintea Lui și care îi este plăcut. Este parfumul Numelui Său, pentru că din El este îmbrăcată mireasa Lui. Untdelemnul ungerii sfinte, al cărui parfum umple sanctuarul, era vărsat atât pe marele preot, cât și pe preoți. Duhul Sfânt, care L-a uns pe Domnul Isus la botez, vine și astăzi să locuiască în cei care au crezut. Acest parfum care se ridică de pe pământ spre Domnul este ceea ce este mai prețios și mai plăcut aici, jos, ca parfumul muntelui înalt al Libanului.

Cântarea Cântărilor 4:12

"Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită".

Adunarea este pentru Domnul ca o grădină în care nimeni altul nu are dreptul să intre. El însuși a înconjurat-o cu o incintă care o apără de amestecul vreunui străin sau al vreunui răpitor. El vrea s-o aibă numai pentru Sine. Nimeni altul nu se poate bucura de roadele minunate pe care harul le-a adus. Un izvor nesecat cu apă proaspătă udă această grădină. O fântână revarsă apă din belșug. Ce loc binecuvântat! Dar, gelos pentru dragostea Adunării Sale, Domnul Hristos păstrează pentru Sine tot ceea ce această grădină conține. Totul este închis, sigilat; numai El Se poate desfăta. Există mai multă satisfacție decât avea Adam în grădina Edenului. În grădina Preaiubitului, totul este în mâna Sa, foarte sigur și prosper.

Cântarea Cântărilor 4:13-14

"Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe".

El a plantat toți pomii cu fructe minunate. Cum cei din Eden erau pentru Adam, aceștia sunt pentru El. Aici se găsesc rodii, care ne fac să gândim la ceea ce este Adunarea. Toți cei care o compun sunt pentru Domnul Hristos subiecte de bucurie. Toate sunt roadele harului Său prețios. Fiecare are locul său pentru care a fost format și calificat. Roadele lucrării Sale de la cruce reflectă ceva din frumusețea Domnului și arată rezultatele harului Său desăvârșit. Toți formează această Adunare glorioasă. Este o proprietate în care lumea nu intră, pentru că este închisă. Ce reprezintă în ochii Săi acele puține persoane nesemnificative care se adună în prima zi din săptămână pentru a-și aminti de Cel care a fost răstignit și pe care lumea L-a uitat de atâta timp? Cine poate spune satisfacția pe care Domnul o încearcă găsindu-Se în mijlocul lor? Nu este pentru El ca o grădină de rodii?

"... hena cu nard, nard și șofran, trestie miroitoare și scorțișoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă și aloe, cu cele mai alese miresme".

În această grădină se găsesc pomi fructiferi, plante și arbori de tămâie. Cuprinde tot ce este plăcut la vedere și bun de mâncat. Totul se găsește pentru El. Numele acestor plante și al arborilor de tămâie ne este dat; astfel Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va putea să ne facă cunoscut ceea ce reprezintă. Observăm că aceste parfumuri sunt citate două câte două.

Hena ne vorbește despre gloria imperială a Preaiubitului. Respins de lume, Domnul este acum ascuns în cer, dar va apărea în toată măreția Sa în ochii universului. Atunci, cei care sunt ai Lui și care au împărțit cu El rușinea, vor fi arătați cu El în glorie. Au suferit cu El, dar vor împărăți tot cu El. Domnul își vede Adunarea deja glorificată și pe ai Săi ca fiind împărați și preoți. El i-a făcut pentru Dumnezeu și Tatăl Său. Acolo, în grădina Sa, respiră în ei parfumul fin de henă al gloriei împărătești pentru care sunt destinați.

Parfumul de hena se află îmbinat cu cel de nard. El ne arată în mod profetic ceea ce s-a realizat cu șase zile înainte de Paști când, la cina din Betania, Maria a vărsat parfumul de nard curat și de mare preț peste Persoana Împăratului respins. Ea a socotit că nimic nu era prea scump pentru a-L onora. Domnul găsește în Adunarea Sa inimi care-L iubesc, care-L urmează și care Îi mărturisesc dragostea – cu siguranță, nerăspândind parfumul de nard pe picioarele Sale, dar slujindu-L și păzind Cuvântul Lui.

"Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el" (Ioan 14:23). Casa era plină de mirosul parfumului, cum va fi și casa Tatălui, în care dragostea desăvârșită și eternăva putea să aibă curs liber.

Șofranul este îmbinat și el cu nardul. Este singura dată când îl găsim în Scriptură. Am făcut observația că aceste arome sunt prezentate două câte două. Se poate face o legătură între două parfumuri din fiecare grupă. Șofranul ne vorbește de împărăție, culoarea sa galben-auriu face să ne gândim la cununa Împăratului glorios. Când este respins, nardul, în tăcere, proclamă gloria Sa imperială, când va veni, având pe cap numeroase cununi împărătești, împărăția Sa va fi proclamată în ochii tuturor.

Trestia aromată și scorțișoara (pe care le găsim și în Exod 30:23) cresc împreună în grădină. Toată trestia răspândește un parfum plăcut, dar mai cu seamă rădăcina sa, al cărei interior este de un alb trandafiriu și este întrebuițat în farmaceutică. Acest cuvânt "trestie" ne face să ne gândim la cuvântul pe care l-a spus Domnul despre Ioan Botezătorul: "Ce ați ieșit săpriviți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?" (Matei 11:7). Este o imagine a ceea ce este omul în slăbiciunea sa: o ființă slabă pe care o clatină o adiere de vânt și care, fără odihnă, este expusă să se încovoie sub loviturile împrejurărilor dificile. În cartea Exod, această trestie aromată face parte dintre componentele untdelemnului ungerii, care sugerează desăvârșirile Omului Isus Hristos. El a fost înjosit și umilit, a suferit consecințele păcatului lumii, fiind, cu toate acestea, Cel Sfânt și Cel Drept care nu a cunoscut păcatul. La sfârșitul vieții Sale pe pământ a spus: "Eu Te-am glorificat pe pământ" (Ioan 17:4) și "Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui" (Ioan 8:29). În grădina Sa, Domnul Își vede iubii în suferință și dispreț. El recunoaște în parfumul lor ceea ce El a fost ca Om pe pământ și Își găsește în ei toată plăcerea. "Despre sfinții care sunt pe pământ și despre cei aleși ai spus: «Toată plăcerea Mea este în ei»" (Psalmul 16:3). Scorțișoara este un copac frumos, mereu de un verde strălucitor. Din el iese un parfum plăcut care se răspândește departe. Scoața sa furnizează aroma care intra în compoziția untdelemnului pentru ungerea sfântă. Duhul Sfânt, prin această frumoasă imagine, vrea să ne facă cunoscut ceva din excelența umanității Domnului Hristos, parfumul plăcut care se ridica înaintea tronului lui Dumnezeu. În acest Om desăvârșit, Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea într-o lume stricată de păcat. Dacă smirna cu gustul ei amar și parfumul ei suav ne vorbește despre un Hristos care a suferit, aloea ne vorbește despre moarte. Cu o amestecătură de aproximativ o sută de litri de smirna și aloea, Iosif din Arimateea și Nicodim au tratat trupul Domnului Isus atunci când l-au pus într-un mormânt nou (Ioan 19:32). Un parfum putea să se ridice din mormântul în care a fost pus trupul Domnului nostru, în care întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască; el nu trebuia să se strice și moartea nu putea să-l țină. Aceste arome ale Preaiubitului se găsesc în grădina Sa; iubii Săi au privilegiul de a putea reproduce aici, jos, ceva din caracterul umanității Lui: suferința din pricina Numelui Său și chiar moartea pentru El. Iată de ce Preaiubitul găsește smirna și aloea crescute în grădina Sa.

Cântarea Cântărilor 4:15

"O fântână în grădini, un izvor de ape vii, care curg din Liban".

Am văzut o oarecare relație între Cântarea Cântărilor și Evanghelia lui Ioan, ucenicul iubirii. Aici ne găsim în aceeași sferă a dragostei divine, eternă, neschimbată, al cărei izvor este Dumnezeu. El este dragoste. În Evanghelia lui Ioan suntem în țara izvoarelor apei vieții: "Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie; ... cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viață eternă" (Ioan 4:10, 14). Celor care au băut din apa vieții niciodată nu le mai este sete și din inimile umplute de har țâșnește viață divină și eternă care provine din izvorul Său. Dar în grădină se găsește și un izvor a cărui apă provine din locurile înalte pentru a aduce lumii o binecuvântare bogată. Este ceea ce învățăm și din Evanghelia lui Ioan: "Și, în cea din urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie». Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat" (Ioan 7:37-40). Cei care au băut din această apă fac nu numai să se ridice spre Dumnezeu imnuri de laudă, dar dau și mărturie înaintea lumii în puterea Duhului Sfânt.

Cântarea Cântărilor 4:16

"Trezește-te, vânt de la nord, și vino, vântule de la sud! Sufală peste grădina mea, ca să-i picure miremele! Să vină preaiubitul meu în grădina lui și să mănânce roadele ei scumpe"

Arborii de tămâie sunt acolo în splendoarea lor și, iată, vântul de nord, vântul împotrivirii vine să sufle în grădină și răspândește departe mireasma aromelor. Este mireasma bună a Domnului Hristos pentru Dumnezeu, care se răspândește pretutindeni în lume; când a fost persecuția dupăuciderea lui Ștefan (Fapte 8:14), cei care au fost împrăștiați au vorbit de Domnul Isus și un mare număr de persoane au crezut și s-au întors la Domnul (Fapte 11:19-24). În grădină nu suflă numai vântul de nord, ci și cel de sud (austrul) care aduce secetă (Iov 37:17). Vine să încălzească inimile și parfumul se ridică astfel înaintea lui Dumnezeu și se răspândește departe. Fructele se coc și totul în grădină este viguros. "Să vină preaiubitul meu în grădina lui și să mănânce roadele ei scumpe". Este dorința alor Săi ca Domnul să vină în mijlocul lor pentru a Se sătura de roadele pe care harul Său le-a produs în inimile lor. În mijlocul Adunării Sale, El, al doilea Adam, găsește fructe cu mult mai rafinate decât acelea pe care primul om le putea culege în Eden. Totul este al Său și totul este pentru El. Dar în ce măsură răspundem noi la așteptările Lui? În ce măsură poate El să culeagă rodul suferințelor Sale și Se poate bucura de rezultatele muncii Sale? Ce facem cu adevărat pentru El?